

Projekts tapis ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mēs visi kopā varam daudz

STARS /5
2018. gada 31. jūlijs

Laimi nemeklēs ārpus Latvijas

ZANE BIKOVSKA

Liezēres pusē dzīvo daudz aktīvu un rosīgu cilvēku. Viņu vidū ir arī Liezēres kultūras nama vadītāja Lelde Pietā. Viņa nu jau desmit gadus rūpējas par pagasta cilvēku atpūtas iespēju bagātināšanu, rīkojot dažādus pasākumus un sarīkojumus. Kultūras nams atrodas gleznainā vietā, tam cieši pieglaudies Liezēres ezers, kas nesteidzīgi met vilnišus. Ceļu uz šejieni Lelde mēro katru rītu, lai viņas izspnotās idejas pārtaptu īstenībā. Arī šodien sastopu Leldi šturējot kultūras namā. Nupat kā atgriezies no atvaļinājuma, viņa ar jaunu sparū kras klāt pasākumu programmas plānošanai.

— Liezēres kultūras nams nesen atzīmēja 40 gadu jubileju. Man no šiem gadiem pieder desmit. Jūnijā atzīmēju apaļo jubileju kopš darbojos šajā sfērā. Pašai nemaz neticas, pārējiem arī nē. Visi ir tik izbrīnīti, un es arī — laiks tik ātri skrien, — par savām gaitām kultūras jomā iesāk Lelde. — Visu laiku mani ir urdījis doma, ka grību darbu, kas saistīts ar kultūras sfēru. Stājos pat Kultūras kolektīvā, bet netiku budžeta grupā, tāpēc aizgāju mācīties uzņēmējdarbību. Pēc studijām iestājos bezdarbniekos, viņiem bija izveidota programma jauniešiem, kuri meklē darbu. Gadu nostrādāju Liezēres pagasta pārvaldē, darbs bija saistīts ar datoru, ievadīju dažādu informāciju. Pēc tam pusegadu plānoju Liezēres kultūras nama pasākumus, un, tā kā kultūras namam vēl nebija vadītāja, paliku šajā darbā. Tā nu sanāca, ka liktenis tāpat *piespēlēja* man izvēlēbu strādāt kultūras jomā.

Lelde stāsta, ka pagaidām nekādi lieli pasākumi, kas vēlti Latvijas simtgadei, kultūras namā nav notikuši, viss vēl tikai priekšā. — Protams, kā jau katru gadu, svinēsim valsts dzimšanas dienu. Liezēres amatiercētris veido uzvedumu saistībā ar Liezēres tautsudziesmām,

Lelde ir ista savas zemes patriote. Viņa nepieļauj domu, ka kādreiz savu laimi varētu meklēt ārpus Latvijas. Foto no Leldes Pietas personiskā arhīva

plānoju pasākumu „Liezēres sirdsdziesma”. Ideja par to radās pirms vairākiem gadiem, bet tā kaut kur *iztūpēja*. Tagad grību novest šo darbiņu līdz galam. Cilvēki tiks aicināti pieteikt savu mīļāko dziesmu, sūtāt anketas, pēc tam rīkosim pasākumu, kurā *izdziedāsim* liezēriešu mīļākās dziesmas.

Darbs sokas daudz vieglāk, ja ir uzticama un vienota komanda, kas palīdz, lai kopīgiem spēkiem paveiktu iesākto. Arī Leldei ir sava *sapņu komanda*, cilvēki, kuri viņu atbalsta un palīdz. Lelde saka lielu paldies savai ģimenei un visiem kolektīvu vadītājiem — amatiercētra vadītājam Laimai Vanagai, režisorei Dacei Adamsonē, ansambļa „Lira” vadītājam Ivetai Bērziņai, deju kolektīva vadītājam Zelītei

Dūritei — un visiem pārējiem, kuri sniedz viņai palīdzīgu roku, kad vien tas nepieciešams, kā arī aktīvajiem pagasta iedzīvotājiem, jo, kā saka pati Lelde, bez viņiem nekas nenotiktu. Uz tādiem turas Latvija.

Liezēres pusē jau no seniem laikiem godā celta tradīcija dziedāt kori. Gan Leldei, gan daudzkiem pagasta cilvēkiem prātā iesāvusies doma, ka arī Liezērei atkal vajadzīgs savs koris.

— Man diezgan daudz jau vaicājuši — kā tad tā, Liezērē izsenis izdauzināta dziedāšana kori, bet jums sava kora nav? Daudzi liezērieši tagad dzied Cesvainē. Es būtu ļoti laimīga, ja Liezērē patiešām būtu savs koris, bet ir bail par to, kā cilvēki tiks un mēģinājumi. Ja cilvēki

piekristu un grībētu, esmu tikai par, lai Liezērē būtu koris.

Lelde pirms pāris gadiem savā īpašumā ieguva tautastērpa brunčus. Kā jau īstai latvju meitenei, viņai ir sapnis reiz stāvēt pilnā tautastērpā — pašas izdomātā, pašas veidotā un darinātā. Viņa uzskata, ka tad tautastērpam būtu daudz lielāka pievienotā vērtība nekā tad, ja tas tiktu nopirkts vai pasūtīts.

— Lepojos arī ar jaunajiem Liezēres deju kolektīvu tautastērpiem, kas tika meklēti un likti kopā no muzeja materiāla un iepriekšējo tautastērpu detaļām, ar ataušiem Liezēres brunčiem no maza muzeja paraudziņa un Liezēres puses puīšu deju, kuri ir sabiedriski aktīvi, nevis sēž un kritizē, bet dara! ■

vēsturiskie tautastērpi.

Organizēt pasākumus un piedāvāt tos apmeklēt cilvēkiem nemaz nav tik viegli. Lelde stāsta, ka dažreiz sirdi pārņem rūgtums, kad pasākuma tapšanā ieguldītas pūles un nopietns darbs, bet ierodas ne tik daudz cilvēku, cik cerēts. Tad viņa ar smaidu atceras kāda cilvēka reizi teiktos vārdus: „Ja uz tavu rīkoto pasākumu atnāk kaut vai viens cilvēks, tad viņam to vajag.”

— Es nevaru sūdzēties, ka Liezēres pagasta iedzīvotāji neapmeklē pasākumus. Kad mēs dodamies izbraukumos uz citiem pagastiem ar amatiercētri, neteikšu, ka tur būtu lielāka atsaucebā no cilvēkiem, domāju, ka Liezērē esam malaci un nesēžam mājās. Pēc kapusvētku ballēm gan var pateikt, ka katru gadu laukos paliek arvien mazāk cilvēku, bet kopumā jau pasākumi tiek visai labi apmeklēti.

Kultūras nama pasākumu programmu Lelde veido, balstoties uz pagasta iedzīvotāju vēlmēm, uzklauša viņu viedokli, ko ļaudis vēlētos redzēt un dzirdēt. Kā smejas Lelde, tikai uz savu galvu vien viņa neko neizlemj.

— Cilvēkiem ļoti patīk, ka ballēs spēlē *lielās* grupas, un budžeta iespēju robežās šīs grupas arī tiek aicinātas. Protams, mākslinieki un grupas ar vārdu maksā labu naudu, bet cenšamies tās uzaicināt.

Domājot par Latviju tik nozīmīgo jubileju, Lelde, mirkli paklusejuši, saka: — Esmu Latvijas patriote, nezinu, kam dzīvē jānotiek, lai es aizbrauktu laimi meklēt citur. Te ir manas mājas un manas saknes. Zinu, ko Latvija nozīmē maniem vecvecākiem, kuri tika izsūtīti, kuriem nācās piedzīvot dažādas varas, represijas, kara laiku. Tāpēc saku, ka man Latvija ir labi! Protams, varam domāt par daudzām acgārnībām, kas notiek, bet tā nav Latvijas vaina, tā ir cilvēku vaina. Novēlu, lai Latvijā vienmēr ir cilvēki, kuri dzied un deju, kuri ir sabiedriski aktīvi, nevis sēž un kritizē, bet dara! ■

“Esot prom, sapratu, ko nozīmē mājas”

IVETA ŠMUGĀ

— Viss, pietiek strādāt ārzemēs. Pāliciet sveiki, Anglijas krasti! — tādu lēmumu pirms dažiem gadiem pieņēma arī Kristaps Elksnītis, kas strādāja angļu zemē no 2007. gada.

Pēc astoņu gadu prombūtnes un darba Lielbritānijā viņš atgriezās mājās kopā ar sievu Līgu un pārveda arī Anglijā uzdzīvināto suni Bū, kam nu ir apmēram deviņi gadi.

Uz vaicājumu, kāpēc savulaik aizbrauca strādāt uz ārzemēm, Kristaps atbildēja:

— Nekad nebiju plānojis, ka aizbraukšu prom, lai tur paliktu uz ilgu laiku. Sākumā domāju, ka aizbraukšu uz Angliju, gadu tur pastādāšu un viss — došos atpakaļ uz Latviju, kur ir manas mājas. Esmu Latvijas, nevis pasaules pilsonis. Taču tā no gadiem uz gadiem, līdz pagāja 8 gadi. Anglijā cilvēki ir izvēlīgi — nestrādās, ja alga nepatīk. Mums salīdzinājumā ar algām Latvijā tur likās labs piedāvājums. Sākumā

Kristaps Elksnītis: — Ja tagad brauktu uz Angliju, tad tikai, lai apskatītu vecās takas. AGRA VECKALNIŅA foto

aizbrauca sievastēvs, pēc tam mani pierunāja doties palīgā, jo darbs bija celtniecībā Anglijas vidienes nelielā

pilsētiņā kā Madona. Būvējām tējas namiņus. Pēc tam uzsāku strādāt rūpnīcā, kur ražoja burgerus. Te strādāja arī sieva, pakoja hamburgerus. Mēs tur visi bijām — sieva, sievas vecāki; te palika brālīš. Bija vajadzīgs kāds atspēriens, vēlēšanās apskatīties, kā ir tur, salīdzināt. Pieredzi guvu arī, pastādējot celtniecībā, jo bija tādi darbi, ko nebiju darījis. Taču pēc novērojumiem sapratu, ka angļi ir pārāk konservatīvi, latviešiem patīk radošums. Mēs vienmēr atradīsim risinājumu ikvienā situācijā, bet viņiem ir jābūt tikai tai un ne citādi.

Kristaps uzsver, ka ar Latviju saglabājis saites visu prombūtnes laiku: — Pavadīt atvaļinājumu vienmēr devos uz mājām. Citādāk nevarēju, jo *vīlēja* atpakaļ. Taču, tā kā darbs deva peļņas iespēju, atkal un atkal devos prom, kaut arī tur apziņojos, ka esmu svešinieks. Turp somās vedām līdzīgu produktus, kārtīgu speķi, citus Latvijas produktus, pēc kā ilgojamies. Lai arī pret mums izturējās laipni, tajā pašā laikā angļu acis bijušas tikai iebraucēji. Darba režīms bija pieņemams — no pulksten 8 līdz 17, mums bija arī brīv-

dienas, kad varējām ko no apkārtnes apskatīt, kaut līdz Londonai netikām. Sākumā braukājām ar vilcieniem, pēc tam iegādājās automašīnu.

Kad pārrunājām iespējas apgūt angļu valodu, Kristaps tikai pasmaidīja: — Iemācījos krievu valodu, jo rūpnīcā vairāk pārsvarā tā tika lietota. Mēs ar saimnieku runājām angļiski, viņam pat dažus vārdus latviski iemācījām.

Kad Kristapam Elksnītim vaicāju, vai vēl velk atpakaļ uz Angliju, viņš nedomādams sacīja: — Ja arī aizbraukšu, tad tikai paviesoties. Vēl jau tur strādā radnieki.

Ja prasa, kāpēc tur nepaliktu pavisam, saku — tā nav tā vieta, kur vēlētos dzīvot. Finanšiālais stāvoklis ir viens, bet tajā pašā laikā tur jutos peļņas iespēju, atkal un atkal devos prom, kaut arī tur apziņojos, ka esmu svešinieks. Turp somās vedām līdzīgu produktus, kārtīgu speķi, citus Latvijas produktus, pēc kā ilgojamies. Lai arī pret mums izturējās laipni, tajā pašā laikā angļu acis bijušas tikai iebraucēji. Darba režīms bija pieņemams — no pulksten 8 līdz 17, mums bija arī brīv-

citādāks — pasivāks, lēnāks. Kad mēs svinām, tad svinam.

Uz jautājumu, kā pēc atgriešanās atrada darbu Latvijā, Kristaps atcerējās: — Nemaz jau tik viegli negāja. Kad atbraucu, pastrādāju dažādās vietās, *uz siltēna* neatradu savu vietu. Tad radās iespēja strādāt VUGD lietotā. Mēs ar saimnieku runājām angļiski, viņam pat dažus vārdus latviski iemācījām. Kad Kristapam Elksnītim vaicāju, vai vēl velk atpakaļ uz Angliju, viņš nedomādams sacīja: — Ja arī aizbraukšu, tad tikai paviesoties. Vēl jau tur strādā radnieki.

Ja prasa, kāpēc tur nepaliktu pavisam, saku — tā nav tā vieta, kur vēlētos dzīvot. Finanšiālais stāvoklis ir viens, bet tajā pašā laikā tur jutos peļņas iespēju, atkal un atkal devos prom, kaut arī tur apziņojos, ka esmu svešinieks. Turp somās vedām līdzīgu produktus, kārtīgu speķi, citus Latvijas produktus, pēc kā ilgojamies. Lai arī pret mums izturējās laipni, tajā pašā laikā angļu acis bijušas tikai iebraucēji. Darba režīms bija pieņemams — no pulksten 8 līdz 17, mums bija arī brīv-

NBD Lakstaugu floras nodalas vadosa dārzkopības speciāliste Ilma Nereta – sirdī ļaudoniete.

Latvija man ir kā sauļā paņēmts mirdzoša dzintara gabals, kas silda, dod spēku, ļauj priecāties, mīlēt un cerēt. Jūtu atbildību savu senču priekšā par to, ko viņi valsts pastāvēšanas gaitā paveikuši. Vēlu Latvijai un tās tautai labklājību, veselību, izturību, vienotību, laimi un mīlestību! Lai netrūkst zināt gribušu, talantīgu cilvēku ar gaišu prātu, kuri spēš sasniegt visaugstākās virsotnes! Lai varam lepoties ar gudriem un godīgiem politiķiem! Kopsim un mīlēsim savu Tēvu zemi, lai arī svešumā dzīvojošie tautieši apjaustu savas saknes un sajūstu vajadzību atgriezties mājās! Lai zaļo mūsu meži, lai čalo dzidrās upes un ezeri, lai skan dziesmas un katrā mājā uz galda vienmēr būtu garda ruņņmaize! Saules mūžu Latvijai!

100 dienu svētceļojums ap Latviju

LAURA KOVTUNA

Pateicoties par Dieva doto dāvanu — savu zemi, valsti un valodu — mūsu mīlo Latviju, laikā no 6. maija līdz 13. augustam jeb tieši 100 dienas ilgst svētceļojums apkārt Latvijai. Tajā aicināti piedalīties visu konfesiju pārstāvji un ikviens interesents, pēc savām iespējām pievienojoties jebkurā brīdī kādā no gājiena posmiem. No pašas pirmās dienas, neizlaižot ne dienu, gājienā piedalās 5 cilvēki no visas Latvijas, viņu vidū arī Kaspars Rimša no Cesvaines.

Simtgades svētceļojums notiek ar Latvijas Katolču baznīcas bīskapa svētību, un gājiena koordinators ir prāvēsts Arnis Mazilēvskis, kurš arī iet kopā ar simtgades svētceļniekiem. Kā uzsvēr gājiena organizatori, tuvojoties valsts 100 gadu jubilejai, jāatminas, kas ir valstiskuma pamatā. Līdzās valsts simbolijam — karogam un ģerbonim — ir tautas lūgšana „Dievs, svētī Latviju!”, kas tiek izdziedāta valsts himna.

Svētceļojuma maršruts veido gar Latvijas robežu, gājienu uzsākot un noslēdzot Aglonā.

Jautāts, kā izlēmīs piedalīties 100 dienu svētceļojumā apkārt Latvijai, Kaspars Rimša atbild: — Pirms gājiena man bija tādas kā krustceles, pārdomas par jaunu dzīvi. Uz jautājumu, kā pēc atgriešanās atrada darbu Latvijā, Kristaps atcerējās: — Nemaz jau tik viegli negāja. Kad atbraucu, pastrādāju dažādās vietās, *uz siltēna* neatradu savu vietu. Tad radās iespēja strādāt VUGD lietotā. Mēs ar saimnieku runājām angļiski, viņam pat dažus vārdus latviski iemācījām.

Kad Kristapam Elksnītim vaicāju, vai vēl velk atpakaļ uz Angliju, viņš nedomādams sacīja: — Ja arī aizbraukšu, tad tikai paviesoties. Vēl jau tur strādā radnieki.

Ja prasa, kāpēc tur nepaliktu pavisam, saku — tā nav tā vieta, kur vēlētos dzīvot. Finanšiālais stāvoklis ir viens, bet tajā pašā laikā tur jutos peļņas iespēju, atkal un atkal devos prom, kaut arī tur apziņojos, ka esmu svešinieks. Turp somās vedām līdzīgu produktus, kārtīgu speķi, citus Latvijas produktus, pēc kā ilgojamies. Lai arī pret mums izturējās laipni, tajā pašā laikā angļu acis bijušas tikai iebraucēji. Darba režīms bija pieņemams — no pulksten 8 līdz 17, mums bija arī brīv-

Simtgades svētceļojums iesākās 6. maijā un noslēgsies 13. augustā, kopumā ilgstot 100 dienas un veicot maršrutu apkārt Latvijai. Dažādos posmos gājienā piedalās arī Madonas puses ļaudis, tai skaitā cesvainietis Kaspars svētceļojumā iet jau kopš pašas pirmās dienas.

Foto no personiskā arhīva

Dienvidaustrumu punktu. Tad, ejot uz Zilupes pusi, caur Viļaku, Alūksni, Api, Valku, Ainaziem. Pēc tā sākās tā saucamais jūras ceļš, kas ilga aptuveni mēnesi, — cauri Rīgai, Mērsragam, Kolkai, Ventspilij, Liepājai. Tad mērojām leimāmaltes maršrutu. Rietumkursus augstiene, kur iepriekš nebiju bijis, ir ļoti skaista. Un arī kopumā izstaigāts tik daudz vietu, kur iepriekš nebija būts. Latvija ir tik skaista! Šajā gājienā bija iespēja to ieraudzīt, just Dieva klātesamību gan satiktajos cilvēkos, gan mūsu valsts skaistumā, — gājiena maršrutu atklāj Kaspars.

Dienas programmā ir ne tikai maršruta veikšana, bet arī ik dienu tiekot svinētas Svētās Mises gan telpās, gan ārā, gan kultūras namos, gan baznīcās — kur vien ir iespēja. Notiek evaņģēliju lasījumi, tikšanās ar vietējiem iedzīvotājiem, iekārtošanās naktsmitnēs, kas katru vakaru ir jaunā vietā. Kaspars Rimša uzteic Latvijas cilvēku viesmīlību, atsaucību un izpalīdzību. Visur simtgades svētceļniekus sagaida atvērtas durvis un sirdis. Cesvainietis izceļ vēl kādu īpašu gājiena momentu: — Gājienā uz vairākām nedēļām mums bija pievienojušies trīs cilvēki invalīdu ratiņos, tos palīdzējām stumt, arī pa zemes ceļiem. Tas prasīja vairāk spēka no pārējiem dalībniekiem, bet, visiem kopā darot, visu iespējam. Un tas svētceļojumam pieveda patīkamu apziņu, ka visi piedalāmies šajā

žēlsirdības darbā, un arī cilvēki ar īpašajām vajadzībām kuplīnāja šo gājienu, guva īpašos svētceļojuma iespaidus un emocijas.

Taujāts, kāds ir svētceļojuma gājēju skaits, Kaspars Rimša pastāsta, ka ir 5 cilvēki, kas maršrutu veic jau no pašas pirmās dienas, vēl 7 ir regulārie gājēji, kuri šai laikā izlaidīti vien dažas dienas. Tikmēr ir ļoti liels skaits svētceļnieku, kas gājienam pievienojušies uz kādu noteiktu laiku posmu — dienām vai nedēļām, atkarībā no savām iespējām. Lai svētceļojumam varētu atvēlēt 100 dienas, saprotams, vajadzīgs brīvais laiks. Kaspars ir darba meklējums, citi grupas biedri darba attiecības izbeiguši, uz šo laiku ņēmuši atvaļinājumu vai ir jau pelnītā atpūtā. — Ir bijis, kad esam 12—13 gājēji, un ir brīži, kad esam pat virs 70. Katrs gājienā piedalās tik ilgi, cik iespējas to atļauj, — pauz Kaspars.

Par īpašo vēltījumu valsts simtgadei viņš vērtē: — Šis 100 dienu gājienis ir par godu Latvijas 100 gadu jubilejai. Ejot apkārt Latvijai pa tās robežlīniju, iekļaujam mūsu valsti savās lūgšanās. Tas ir kā vēltījums, dāvana un lūgšana par Latvijas nākotni. Tas ir neikdienišķs pasākums, kad katru dienu varam sajūst citādāku un arī pilnīgāku. Ir sajūta, ka pa istam savai dalībai šajā vienreizējā pasākumā noticēšu, kad būšu atgriezies mājās, būs pagājis kāds laiks, lai nogulsinētos visas gūtās sajūtas un iespaidi. ■

Simtgades karogs atceļo uz Cesvaini

Episkā izmēra Latvijas karogs darināts par godu valsts simtgadei un 18. novembrī tiks pacelts starp Zaķusalas TV torņa balstiem.

AGRA VECKALNIŅA foto

INESE ELSIŅA

Aizvadītajā sestdienā, kad Cesvaine svinēja novada svētkus, klātesošie varēja aplūkot 800 kvadrātmetrus lielo mūsu valsts karogu.

Izmērā teju divu basketbola laukumu plašais karogs darināts par godu valsts simtgadei un 18. novembrī tiks pacelts Rīgā — starp Zaķusalas TV torņa balstiem.

Kāpēc ekskluzīvais darinājums tika atvests uz Cesvaini?

Šogad 60 gadu jubileju svin 204 m augstais Cesvaines radio un televīzijas tornis. Tas sākotnēji celts TV un radio apraides nodrošināšanai, bet mūsdienās kļuvis par nozīmīgu datu pārraides infrastruktūras sastāvdaļu, kā arī neatņemamu Cesvaines pilsētvīdes objektu. Tornī izvietotie raidītāji atkarībā no apvidus reljefa nodrošina TV un radio apraidi aptuveni 50 km rādiusā ap torni.

Kā informē AS „Latvijas Valsts radio un televīzijas centrs” mārketinga daļas vadītāja Vineta Sprugaine, Cesvaines tornis ir viens no Latvijas augstākajiem torņiem, turklāt tā atrodas vietas dēļ, kas ir 194 m virs jūras līmeņa, Cesvaines torņa smaile ir augstākais punkts Baltijā. Tornis atrodas gleznainā vietā ar skarbu nosaukumu — Karātavu kalns. 15. gadsimtā tur bijusi soda vieta, bet 20. gadsimta sākumā —

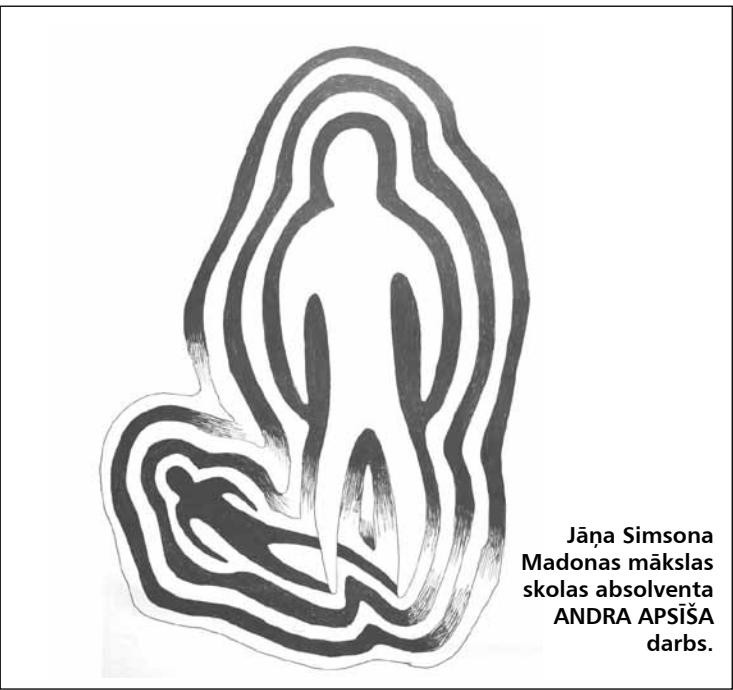
sarīkojumu vieta, kur rīkoti vietējie dziesmu svētki, zaļumballes, brīvdabas izrādes.

Sākotnēji tornis bija tikai 188 m augsts, bet, mainoties apraides tehnoloģijām, 1990. gadā pārbūvēts un pagarināts. Pie torņa esošā Cesvaines radio un televīzijas stacija, kas vairāk nekā pusgadsimta laikā bija darba vieta vairākiem desmitiem cesvainiešu, darbību uzsāka gadu pēc torņa uzcelšanas — 1959. gadā.

Sobrid stacijā strādā desmit darbinieki, nodrošinot gan torņa, gan tuvākajā apkaimē esošo neapkalpojamo radio staciju, tāpat struktūrvienībās izvietoto klientu iekārtu un datu pārraides aprīkojuma darbību un apkalpošanu.

Lai godinātu torni cienījamajā jubilejā, sveiktu Cesvaini novada svētkos un iekrāsotu gleznaino mazpilsētu valsts simtgades noskaņās, Cesvaines tornī rīta pusē tika pacelts 6 x 3 m lielais Latvijas valsts karogs.

Vakarā Cesvaines svētku kulminācijas brīdī Baltijas valstu deļotāji devās karogu gājienā no Cesvaines radio un televīzijas stācijas uz pilsētas svētku lielkoncerta vietu, nesot īpaši gatavotu, 800 kvadrātmetrus lielo valsts karogu. Episkā izmēra Latvijas karogs darināts par godu valsts simtgadei. Tam izmantots izturīgs, tomēr salīdzinoši viegls materiāls, tāpēc karoga svārs ir tikai 150 kg. ■

Jāna Simsona Madonas mākslas skolas absolventa ANDRA APSIŠA darbs.